

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIA A PATRA

CAUZA BUZILOV c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 28653/05)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

23 iunie 2009

DEFINITIVĂ

23/09/2009

Această hotărâre poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Buzilov c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ján Šikuta,

Päivi Hirvelä,

Mihai Poalelungi, *judcători*,

și Fatoș Aracı, *Grefier adjunct al Secției*,

Deliberând la 2 iunie 2009 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 28653/05) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către un cetățean al Republicii Moldova, dl Petru Buzilov („reclamantul”), la 6 iulie 2005.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dl Mihai Cebotari și dna Eugenia Buzilov. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său la acea dată, dl V. Grosu.

3. Reclamantul a pretins, în special, că a fost supus unei brutalități severe din partea poliției și că autoritățile nu au efectuat o cercetare adecvată a incidentului, contrar articolului 3 al Convenției. De asemenea, el s-a plâns, în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției, de durata excesivă a procesului penal intentat împotriva sa.

4. La 7 mai 2007, Președintele Secției a Patra a decis să comunice Guvernului cererea. De asemenea, s-a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia (articolul 29 § 3 al Convenției).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în anul 1961 și locuiește în Cahul.

6. Reclamantul a fost reținut la 30 mai 2002 (31 mai 2002, potrivit Guvernului) în Chișinău de către Direcția generală urmărire penală a Ministerului Afacerilor Interne, fiind bănuț de banditism. El pretinde că i-a fost acoperit capul, el a fost împins într-o mașină și dus la un comisariat de poliție.

7. Potrivit reclamantului, el a fost bătut cu cruzime de către polițiști la Comisariatul de poliție Hîncești. El a susținut că un colaborator de poliție în civil a ordonat altor cinci polițiști să-i pună o mască antigaz pe cap; că i s-au pus cătușele și că picioarele i-au fost legate de mâini la spate; că el a fost culcat cu capul în jos pe abdomen; și că două cabluri electrice de metal i-au fost prinse de urechi. El pretinde că a fost electrocutat în timp ce peste el era turnată apă rece. Din cauza durerii acute el, și-a mușcat limba. În același timp, un alt polițist îi oprea accesul aerului în masca antigaz și mișca cablurile de la urechi la degetele de la picioare. Potrivit reclamantului, el a fost supus acestor maltratări în fiecare noapte între 30 mai și 3 iunie 2002. În timpul zilei, el era adus la Comisariatul de poliție Comrat.

8. La 3 iunie 2002, Judecătoria sectorului Comrat a emis un mandat de arest pe numele reclamantului pentru o perioadă de treizeci de zile. Reclamantul a fost plasat în izolatorul de detenție provizorie al Comisariatului de poliție Comrat. Din dosar nu este clar dacă el a contestat încheierea judecătorească din 3 iunie 2002.

9. Ca urmare a unei plângeri a avocatului său, un anchetator penal de la Comisariatului de poliție Comrat a dispus examinarea reclamantului de către un medic legist. Un raport de examinare medicală din 4 iunie 2002 menționa, *inter alia*, următoarele:

„[Potrivit reclamantului] La 30 mai 2002 el a fost dus la Comisariatul de poliție Hîncești. Măinile și picioarele i-au fost legate împreună și el a fost bătut cu un baston și cu bare metalice. Cabluri electrice erau prinse de degetele de la picioare și el a fost electrocutat. Când el își pierdea cunoștința, peste el era turnată apă. După aceasta, cablurile au fost prinse de urechile lui și el a fost electrocutat din nou. Când el își pierdea cunoștința, apa era din nou turnată peste el. Pe cap îi era pusă o mască antigaz iar accesul aerului era oprit permanent. Reclamantul s-a plâns de dureri de cap, greață și durere în locurile vătămăte.

Deasupra sprâncenei drepte – era o zgârietură de 2.4 x 1.4 cm, ..., în partea dreaptă occipitală a capului – o vânătăie gălbuie de 1 x 0.8 cm, pe pleoapa dreaptă de sus – o vânătăie ovală de 3.5 x 0.8 cm, în jurul ochiului stâng – o vânătăie gălbuie de 4.5 x 2.1 cm, ...vânătăi de culoare deschis violetă de forme neregulate de 2.6 x 2 cm și 2.7 x 1.9 cm pe ambii obraji, în partea dreaptă a tâmpiei – o vânătăie gălbuie de formă neregulată de 4 x 2 cm, auricule (dreaptă și stângă) [de la urechi] – galbene, ... pe partea din față a umărului drept – o vânătăie galbenă de 10 x 7 cm, ... multiple vânătăi între 7.3 x 2.4 cm, 1.3 x 1.2 cm și 4 x 0.9 cm pe ambele părți ale pieptului, pe abdomen – multiple vânătăi gălbui de forme neregulate de mărimea între 1.8 x 1.2 cm și 6 x 1.7 cm, pe scalp – vânătăi neregulate de culoare roșie închisă de mărime 9 x 6 cm, 14 x 2 cm și 3.7 x 1 cm, multiple vânătăi de mărime între 0.2 x 0.4 cm și 7 x 2.2 cm pe ambele picioare. ... Pe vârful limbii [reclamantului] – o cicatrice ovală de 1.4 x 0.6 cm, 0.3 cm adâncime.

Zgârieturile și vânătăile ... au fost cauzate de lovituri cu un obiect contondent și neascuțit, cicatricea de pe vârful limbii ... putea fi cauzată de dinți umani, [vătămrile] puteau fi cauzate în circumstanțele și la timpul indicat și sunt calificate ca leziuni corporale ușoare.”

10. La 26 iunie 2002, un ziar privat a publicat un articol, potrivit căruia poliția a reținut o bandă organizată de către reclamant. Ziarul a publicat numele lui și a afirmat că el putea fi condamnat la douăzeci și cinci de ani de închisoare.

11. La 13 iunie 2003, un ziar de stat a publicat un articol despre un grup de oameni bănuți de banditism. Totuși, acesta nu a dezvăluit numele reclamantului, ci doar a folosit sintagma „Petru B.”.

12. La o dată nespecificată, reclamantul s-a plâns Procuraturii Generale de pretinsa sa maltratare la Comisariatul de poliție Hîncești. La 18 și 31 martie 2005, Procuratura sectorului Hîncești și, respectiv, Procuratura Generală l-au informat pe reclamant că plângerile sale au fost respinse pe motiv de lipsă a „elementelor constitutive” ale infracțiunii. Se pare că, la respingerea plângerii reclamantului, Procuratura s-a bazat pe declarațiile a doi polițiști care au declarat că nu l-au bătut pe reclamant și nu au văzut vreun semn de maltratare pe corpul lui la 1 iunie 2002, când l-au escortat de la Comisariatul de poliție Hîncești la un alt comisariat de poliție. Procurorul a conchis că leziunile descoperite pe corpul reclamantului nu au fost cauzate de colaboratorii de poliție de la Comisariatul de poliție Hîncești.

13. În perioada ianuarie - octombrie 2003, cauza penală împotriva reclamantului a fost examinată de către Curtea de Apel Chișinău. La 7 octombrie 2004, Curtea de Apel Chișinău și-a declinat competența în favoarea Curții de Apel Cahul, care, la rândul său, la 31 octombrie, și-a declinat competența în favoarea Curții de Apel Comrat. Având în vedere acest conflict de competență, cauza a fost expediată Curții Supreme de Justiție, care, la 27 ianuarie 2003, a decis că instanța competentă să examineze cauza este Curtea de Apel Cahul.

14. Printr-o sentință a Curții de Apel Cahul din 18 iunie 2007, reclamantul a fost găsit vinovat de faptele incriminate și a fost condamnat la zece ani închisoare. Din documentele prezentate de părți nu este clar dacă procedurile s-au încheiat la acea dată.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE RELEVANTE

15. Prevederile relevante ale Codului penal în vigoare în perioada relevantă sunt următoarele:

Articolul 185

„Excesul de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, însoțite fie de acte de violență, fie de folosirea armei, fie de acțiuni de tortură și care jignesc demnitatea personală a părții vătămate, se pedepsește cu privațiune de libertate pe un termen de la

trei la zece ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a practica anumite activități pe un termen de până la cinci ani. ...”

ÎN DREPT

16. Reclamantul a pretins, în temeiul articolului 3 al Convenției, că el a fost maltratat de către poliție. De asemenea, el a pretins că autoritățile naționale nu au investigat în mod corespunzător plângerile lui cu privire la maltratare. Articolul 3 al Convenției prevede următoarele:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

17. Reclamantul s-a plâns că durata procedurilor penale a fost incompatibilă cu cerința „termenului rezonabil” prevăzută de articolul 6 § 1 al Convenției, care prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil ... într-un termen rezonabil ... de către o instanță ... care va hotărî ... asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa. ...”

I. ADMISIBILITATEA CAUZEI

18. Reclamantul s-a plâns, în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției, de durata excesivă a procedurilor penale intentate împotriva sa. Guvernul nu a fost de acord cu poziția reclamantului și a susținut că, având în vedere complexitatea cauzei și comportamentul persoanelor acuzate, durata procedurilor nu a fost excesivă.

19. Curtea reiterează că rezonabilitatea duratei procedurilor trebuie evaluată în lumina circumstanțelor cauzei, ținând cont de criteriile stabilite în jurisprudența sa, în special, complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și al autorităților relevante și importanța cauzei pentru reclamant (a se vedea, printre altele, *Frydlender v. France* [GC], nr. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). În această cauză, Curtea notează că reclamantul nu și-a fundamentat pretenția și nu a prezentat Curții o copie a dosarului său național. Fără acesta, Curtea nu poate hotărî asupra rezonabilității duratei procedurilor. În astfel de circumstanțe, această pretenție este vădit nefondată și urmează a fi declarată inadmisibilă în conformitate cu articolul 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

20. Reclamantul s-a mai plâns că cele două ziare care au scris articole despre el (a se vedea paragrafele 10 și 11 de mai sus) au încălcat dreptul său la prezumția nevinovăției. Curtea notează că ziarul de stat nu a dezvăluit identitatea reclamantului și/sau nu a făcut în vreun fel posibilă identificarea acestuia. Prin urmare, această pretenție este vădit nefondată. În ceea ce

privește celălalt ziar, Curtea notează că acesta era un ziar privat și, prin urmare, pretenția este incompatibilă *ratione materiae*. În orice caz, se pare că reclamantul nu a recurs la căile de recurs interne și nu a inițiat proceduri judiciare împotriva ziarelor. Prin urmare, Curtea consideră că pretenția formulată de reclamant în temeiul articolului 6 § 2 al Convenției este inadmisibilă în temeiul articolului 35 §§ 1, 3 și 4 al Convenției.

21. În final, reclamantul s-a plâns, în temeiul articolului 38 al Convenției, că avocatului său nu i-au fost create facilități adecvate pentru a se întâlni cu el. În opinia Curții, această pretenție se referă, în esență, la dreptul reclamantului de a sesiza Curtea, garantat de articolul 34 al Convenției. Totuși, deoarece reclamantul nu și-a întemeiat pretenția prin prezentarea vreunor probe, aceasta urmează a fi declarată inadmisibilă, ca vădit nefondată, în conformitate cu articolul 35 §§ 3 și 4 al Convenției.

22. Curtea consideră că pretenția reclamantului care a rămas, formulată în temeiul articolului 3 al Convenției, ridică chestiuni de fapt și de drept care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de o examinare a fondului și că nici un alt temei pentru declararea ei inadmisibilă nu a fost stabilit. Prin urmare, Curtea declară această pretenție admisibilă. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 4 de mai sus), Curtea va examina imediat fondul acestei pretenții.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 3 AL CONVENȚIEI

23. Reclamantul a pretins că a fost torturat în timpul detenției sale la Comisariatul de poliție Hîncești și a susținut că autoritățile nu au explicat originea celor peste patruzeci de leziuni de pe corpul său menționate în raportul de examinare medicală din 4 iunie 2002. De asemenea, reclamantul s-a plâns că procuratura nu a anchetat în mod corespunzător plângerea sa.

24. Guvernul a susținut că reclamantul nu a fost maltratat în timpul detenției sale la Comisariatul de poliție Hîncești. Acest fapt a fost dovedit prin declarațiile colaboratorilor de poliție de la acest comisariat de poliție, care au negat orice acuzații de maltratare. Potrivit Guvernului, autoritățile au efectuat o investigație efectivă pe marginea plângerii reclamantului privind maltratarea.

25. După cum a notat Curtea de mai multe ori, articolul 3 consfințește una din valorile fundamentale ale unei societăți democratice. Chiar și în cele mai dificile circumstanțe, precum lupta împotriva terorismului și a crimei organizate, Convenția interzice, în termeni absoluți, tortura și tratamentele sau pedepsele inumane ori degradante. Spre deosebire de majoritatea normelor materiale ale Convenției și ale Protocoalelor nr. 1 și nr. 4, articolul 3 nu conține prevederi care să permită excepții, iar conform articolului 15 § 2 nicio derogare de la prevederile sale nu este permisă, chiar dacă este cazul unui pericol public care amenință viața națiunii (a se

vedea, *Selmouni v. France* [GC], nr. 25803/94, § 95, ECHR 1999-V, și *Assenov and Others v. Bulgaria*, 28 octombrie 1998, § 93, *Reports of Judgements and Decisions* 1998-VIII).

26. Atunci când unei persoane îi sunt cauzate leziuni corporale, în timp ce ea se află în detenție sau sub un alt control al poliției, orice astfel de leziune va crea o prezumție puternică că acea persoană a fost supusă maltratării (a se vedea *Bursuc v. Romania*, nr. 42066/98, § 80, 12 octombrie 2004). Ține de sarcina statului să dea o explicație plauzibilă despre circumstanțele în care au fost cauzate leziunile, neîndeplinirea căreia ridică o chestiune clară în temeiul articolului 3 al Convenției (*Selmouni*, citată mai sus, § 87).

27. În procesul de apreciere a probelor, Curtea aplică, în general, standardul de probațiune „dincolo de un dubiu rezonabil” (a se vedea *Ireland v. the United Kingdom*, 18 ianuarie 1978, § 161, Seria A nr. 25). Totuși, astfel de probe pot fi deduse și din coexistența unor concluzii suficient de întemeiate, clare și concordate sau a unor similare prezumții incontestabile ale faptelor. Atunci când evenimentele într-o cauză sunt în totalitate sau în mare parte cunoscute numai de autorități, ca în cazul persoanelor aflate în custodia autorităților, se vor crea prezumții puternice ale faptelor în legătură cu leziunile corporale apărute în perioada detenției. Într-adevăr, sarcina probațiunii aparține autorităților, care trebuie să prezinte explicații satisfăcătoare și convingătoare (a se vedea *Salman v. Turkey* [GC], nr. 21986/93, § 100, ECHR 2000-VII).

28. Curtea reiterează că atunci când o persoană face afirmații credibile că a fost supusă unor tratamente contrare articolului 3 al Convenției de către poliție sau alți agenți ai statului, prevederile acestui articol, citite în contextul obligației generale a statului impuse de articolul 1 al Convenției de a „recunoaște oricărei persoane aflată sub jurisdicția sa drepturile și libertățile definite în Convenție”, impun efectuarea unei investigații oficiale efective. La fel ca și o investigație efectuată în virtutea articolului 2, o astfel de investigație ar trebui să permită identificarea și pedepsirea persoanelor responsabile. Altfel, interzicerea generală prin lege a torturii, tratamentelor sau pedepselor inumane și degradante, în pofida importanței sale fundamentale, ar fi inefectivă în practică și ar face posibil, în anumite cazuri, pentru agenții statului, să comită abuzuri împotriva persoanelor aflate sub controlul lor, ei beneficiind, astfel, de o imunitate virtuală (a se vedea, printre altele, *Labita v. Italy* [GC], nr. 26772/95, § 131, ECHR 2000-IV).

29. Investigarea acuzațiilor grave de maltratare trebuie să fie deplină. Aceasta înseamnă că autoritățile trebuie să depună întotdeauna eforturi serioase pentru a afla ce s-a întâmplat și nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite sau nefondate pentru a înceta investigația sau să le pună la baza deciziilor lor (a se vedea *Assenov and Others*, citată mai sus, § 103 et seq.). Ele trebuie să întreprindă toți pașii rezonabili și disponibili lor

pentru a asigura probe cu privire la incident, inclusiv, *inter alia*, declarații ale martorilor oculari și probele medico-legale (a se vedea *Tanrikulu v. Turkey* [GC], nr. 23763/94, § 104 et seq., ECHR 1999-IV și *Gül v. Turkey*, nr. 22676/93, § 89, 14 decembrie 2000). Orice omisiune pe parcursul desfășurării investigației care ar putea submina posibilitatea sa de a stabili cauza leziunilor corporale sau identitatea persoanelor responsabile riscă să nu corespundă acestui standard.

30. Pentru a determina dacă o anumită formă de maltratare poate fi calificată drept tortură, trebuie să se ia în considerație distincția prevăzută în articolul 3 dintre acest termen și cel de tratament inuman sau degradant. Așa precum ea a constatat anterior, se pare că intenția a fost ca Convenția să stigmatizeze printr-o astfel de distincție tratamentul inuman deliberat care cauzează suferințe foarte grave și crude (a se vedea *Ireland, citată mai sus*, § 167). Faptul că durerea sau suferința au fost cauzate intenționat pentru a obține o recunoaștere a vinovăției este un factor care trebuie luat în considerație atunci când se decide dacă maltratarea a constituit tortură (*Aksoy v. Turkey*, 18 decembrie 1996, *Reports*, § 64 și *Salman*, citată mai sus, § 114).

31. Revenind la faptele acestei cauze, Curtea notează că reclamantul a pretins că i-au fost cauzate numeroase vătămări în timpul detenției sale la Comisariatul de poliție Hîncești. Deoarece Guvernul nu a prezentat explicații privind vătămarile reclamantului, Curtea conchide că acestea sunt rezultatul maltratării care a avut loc în timpul aflării în detenție la poliție.

32. În continuare, Curtea notează că concluziile raportului de examinare medicală din 4 iunie 2002, potrivit căruia urechile reclamantului erau galbene și el avea o cicatrice adâncă în urma mușcăturii vârfului limbii, corespund afirmațiilor reclamantului că el a fost electrocutat prin fire prinse de urechile sale și că, ca urmare a durerii acute, el și-a mușcat involuntar vârful limbii. Curtea consideră că această formă de maltratare este îndeosebi condamnată, deoarece presupune intenția de obținere a informației, pedepsire sau intimidare. În astfel de circumstanțe, Curtea consideră că violența asupra reclamantului a avut un caracter deosebit de grav, capabilă să-i provoace durere acută și suferințe crude, și că aceasta urmează a fi apreciată drept acte de tortură. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 3 al Convenției.

33. În final, Curtea notează că, după primirea plângerii reclamantului privind maltratarea, procuratura nu a audiat reclamantul sau doctorii care l-au examinat. Procuratura nu a cerut reclamantului nici să identifice colaboratorii de poliție responsabili. De fapt, procuratura nu a luat vreo măsură fermă în vederea investigării plângerii reclamantului, însă a fost dispusă să accepte fără rezerve declarațiile colaboratorilor de poliție acuzați. Prin urmare, Curtea nu poate să conchidă că a avut loc o investigație efectivă. Din acest motiv, a avut loc și o violare procedurală a articolului 3 al Convenției.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

34. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciu

35. Reclamantul a pretins 500,000 euro (EUR) în calitate de compensație pentru încălcarea drepturilor sale garantate de articolele 3 și 6 ale Convenției. El nu a specificat dacă pretenția lui se referă la prejudiciul material sau moral. Potrivit reclamantului, această sumă trebuia să compenseze constrângerea de a-și recunoaște vina și pentru cei cinci ani petrecuți în detenție în timpul procesului. În privința ultimului aspect, el a susținut că în timpul detenției sale el nu a putut să-și întrețină familia sa.

36. Guvernul a tratat pretenția reclamantului ca o pretenție formulată cu titlu de prejudiciu moral. El a susținut că procedurile nu au fost excesiv de îndelungate și că detenția reclamantului în timpul procesului a fost justificată. Referindu-se la pretenția privind violarea articolului 3 al Convenției, Guvernul a susținut că, în lumina jurisprudenței anterioare a Curții în cauzele moldovenești pe marginea articolului 3, suma pretinsă era prea mare. El a mai susținut că, în unele cauze, Curtea a considerat că constatarea unei violări a constituit o satisfacție echitabilă suficientă.

37. Având în vedere violarea constatată mai sus și gravitatea acesteia, Curtea consideră că în această cauză acordarea unei compensații cu titlu de prejudiciu moral este justificată. Făcând evaluarea sa în mod echitabil, Curtea acordă reclamantului EUR 30,000.

B. Costuri și cheltuieli

38. Reclamantul a mai pretins EUR 1,680 cu titlu de costuri și cheltuieli angajate în fața Curții.

39. Guvernul nu a fost de acord și a susținut că suma pretinsă era excesivă.

40. Curtea acordă EUR 500 cu titlu de costuri și cheltuieli în ceea ce privește costurile angajate față de dl M. Cebotari.

C. Dobânda de întârziere

41. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* admisibilă pretenția formulată în temeiul articolului 3 al Convenției, iar restul cererii inadmisibil;
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 3 al Convenției în ceea ce privește obligațiile materiale și procedurale ale statului pârât;
3. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 30,000 (treizeci de mii euro) cu titlu de prejudiciu moral, plus orice taxă care poate fi percepută, și EUR 500 (cinci sute euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, plus orice taxă care poate fi percepută de la reclamant, care să fie convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
4. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 23 iunie 2009, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Fatoș Aracı
Grefier Adjunct

Nicolas Bratza
Președinte